Medborgarvittnen behövs i socialtjänsten

Polisen har medborgarvittnen som är med vid förhör. Om det någonstans behövs vittnen idag är det när vi går till socialtjänsten för att söka hjälp. Trots att det finns många engagerade socialarbetare som gör ett fantastiskt arbete kränks ofta människors rättssäkerhet när de behöver samhällets stöd. Som Kristin till exempel.

Kristin, (som egentligen heter något annat), är 61 år och väger 44 kg. Hon är hemlös. I åtta veckor har tio olika socialsekreterare i hennes kommun hjälpts åt med att inte hjälpa henne.

Först sökte hon till ett gruppboende för människor med psykisk funktionsnedsättning. Kristin lider av posttraumatiskt stressyndrom efter att ha drabbats av flera trauman i livet. Hon plågas av konstant rädsla. Handläggaren på Biståndsenheten tyckte inte att det var nödvändigt att läsa Kristins medicinska underlag från sjukhuset. Han bara avslog ansökan om gruppboende eftersom Kristin klarar att städa och laga mat själv. Sen bollades hon över till den s k Mottagningsgruppen, där hon skulle ansöka om ”Hjälp med bostadsanskaffning”. Inte en enda gång träffade handläggaren Kristin för att tala igenom hennes situation. Nej, han kopierade i stort sett en tidigare utredning som en annan kommun gjort 2017. Vad som därefter hänt i Kristins liv vet handläggaren inte ett skvatt om.

Kristin måste varje måndag gå till Mottagningsgruppen för att ansöka om förlängning av sitt boende på akutboendet där hon bott i två månader. Då får hon stå framför ett skrank, eller disk kanske det heter, som likt Berlinmuren reser sig så högt att ingen människa kan nå upp, oavsett längd. Kristin har inte vid något tillfälle fått ett vänligt ord av någon av alla de olika socialsekreterare hon mött där. Tvärtom.

Kristin har gett fullmakt så att socialsekreterarna kan läsa hennes sjukhusjournal. Ingen hänsyn till sekretess behöver tas. Men de vill inte läsa den. Då jag i telefonsamtal med en av dem erbjöd mig att lämna in journalen sa hon nej. Hon sa: “Vi bedömer att Kristin har förmåga att söka bostad själv”. Då jag förvånat hummade och stammade och undrade hur de kunde göra en bedömning utan adekvat underlag, upprepade hon meningen, med exakt samma ordalydelse, fast mycket långsamt. Hon lyckades med sin härskarteknik och elakhet driva mig in i en sådan känsla av vanmakt att jag mådde dåligt resten av dagen. Och jag är inte hemlös…

När Kristin och jag en dag pratade om hur nedlåtande hon blir behandlad på socialtjänsten i sin kommun kom jag att tänka på en dikt av Anna McKenzie, ur boken “Långfredagsbarn”. Den lyder:
”Vi trodde inte det skulle bli lätt, men vi kunde inte tänka oss att det skulle vara riktigt så här svårt, så här länge, så här ensamt. Är det meningen att vi skall vändas ut och in, och upp och ner, med till och med våra fickor tömda, bara för att de ska kontrollera vad det är som ligger kvar och skramlar?”

Berlinmuren revs eftersom orättfärdiga samhällssystem inte kan bestå. Det maktmissbruk som pågår inom socialtjänsten hotar rättssäkerheten, och är inte värdigt en demokrati.

Det behövs omgående medborgarvittnen till socialtjänsten.

Annika Alstersjö
Socionom och f d konsult inom socialtjänsten